

Србија је у великим економским и социјалним проблемима које је власт прикривала да би победила на изборима и угодила интересима домаћег и страног капитала, посебно, интересима страних банака. Незапосленост је, према званичној статистици, 24%. Око 30% од укупно 7 милиона становника је на ивици егзистенције. Здравство у Србији ових дана је рангирано при дну листе европских земаља. Плате и пензије су међу најнижима.

Задуженост земље је преко 50% домаћег производа. Терет отплате спољног дуга далеко је изнад могућности отплате из све тањег девизног прилива. Социјални мир до сада је одржаван превасходно девизним дознакама српске дијаспоре вредним око 4,5 милијарди долара годишње. Прилив из дијаспоре је већи од збира свих других извора заједно: од „повољних кредита“, „донација“, „подршки“ девизним резервама и „реструктурирањима“, „гринфилд“ инвестиција. Рупа у буџету је огромна. Бироократија и феудалци у руху бораца за „европске регионе“ не кане жртвовати стечене интересе и позиције. Не једном су надјачали институције, којих је Србија номинално препуна.

Једина изгледна могућност за отплату доспелих дугова и покривање буџетског дефицита су нова, сваки пут, скупља задуживања. Да, то су још повећање пореза (ПДВ), кресање плата и пензија. ПДВ за већи део роба износи 17%, а „независни“ аналитичари чак и у интерегнуму, припремају јавност на повећање до 25%. Спирала задуживања и даљег сиромашења нације је суштина која нам се најављује као продуживање „привременог стања“ без видљивог краја. Србија је, кроз буџет, провизије, друге, знане и мање знане начине, сама себе појела. По свему судећи, на прагу је, да поједе и своје остатке - „Телеком“, Електропривреду (ЕПС) и железнице. Како и доликује „лидеру у региону“! По томе је, заиста, јединствена.

Ко може помоћи Србији?

Стара-нова влада која је, у основи, одговорна за стање? Белосветски „кривци“ за номску кризу и њено „преливање“ у Србију?

Европска унија која све теже сама са собом излази на крај? Они који траже признање независности Косова, „Републику Војводину“ и „аутономију Санџака“ у замену за обећање „бољег живота“ остатку Србије? Русија - коју је незадовољна пронатовском политиком (до)садашње владе?

САД - које су незадовољне оклевањем Србије да поднесе формални захтев за чланство у НАТО-у? ММФ - који је незадовољан непоштовањем уговорених услова за досадашње кредите? Кина чија је филозофија „далека вода не гаси пожар“?

Може ли се нова-стара Влада, каква год био „договор о принципима“, окренути Србији, направити инвентар онога чиме располаже, испоштовати свој народ, потом све друге? Може ли постати свесна ресурса Србије. Може ли бар мало исконтролисати слепу неузвраћену љубав према Брислу? Може ли причу о „једином путу“ одложити у архиву као и свако друго јавно признавање инфериорности? Може ли се мање грлити и тапшати по раменима са бриселским комесарима?

Превише пута су нас жедне преко воде преводили. Ако једном руком дају један евро помоћи, другом руком узму бар 100 евра кроз разне распродаје, везане кредите, дебаланс у размени. То је права истина а не прича о меду и млеку који ка нашим трпезама теку „путем без алтернативе“.

Може ли новој-старој влади доћи у памет да је Србија више уложила у темеље Европске уније него многе чланице ЕУ?

Филозофију да је неко потребнији Србији, него Србија њему, треба одбацити.

Време је за другачији прилаз:

Србија није ничији дужник, нити заробљеник. Свако је потребан Србији онолико колико је Србија њему потребна. Ни мање ни више.